

היא חטלה 25 גיליון

היא חט'ר לשלום

היא תכוד וחשעשע

המסכית

ואינה שואפת להתפשט על חשבון שכנותיה?
אילו היתה הממשלה מחליטה להציג את המצב החדש
כהזמנות לשבירת מעגל-הלוחמה, עלידי יצירת עובדות
חודשות, הרצויות לשני העמים, היתה הטלביזיה מקבלת
מיומה הראשון יעוד מעשי, בעל חשיבות מברכת. אילו
היתה ישראל אומרת, למשל, "עתה ניתן לעם הפלסטינאי
להקים מדינה עצמאית משלו ולהידבר ישירות עם ישראל"
היתה הטלביזיה מסוגלת לקדם שאיפה זו במהירות מהפכנית.

★ ★ ★ שגריר ערבי סימפטי

ב אין מדיניות ממשלתית מוסכמת ביחס ליעד המדיני,
היא אלץ הטלביזיה לחתור לקראת יעד מישני — החשוב
אמנם כשלעצמו.

היא תנסה להרוס את חומת הדיעות-הקדומות — משני
הצדדים. היא תציג בפני הצופה הערבי את הישראלי על
הישגיו, בעיותיו ושאפותיו. היא גם תאפשר לישראלי
לראות את הצדדים החיוביים של הערבי.

היא תראה מה שישאל מסוגלת לעשות — ועושה —
ביקודם החקלאות, הבריאות, המדע והכלכלה בארצות אפי-
ריקה; ואת הצעדים הראשונים בכיוון זה גם בגדה המער-
בית ובעזה.

כאשר תציג את אום כולתום המצרייה, או פיירוז הלב-
נונית, לא יהיה בכך רק מופע ביורוי; כי אם גם הוכחה
חיה של יחס חיובי אל התרבות והאמנות הערבית.

הקריין אשר יגיש את החדשות, או את הפרשנות, יהיה
ערבי. פירוש הדבר, שמדינת ישראל תיוצג כלפי העולם על-
ידי שגריר ערבי סימפטי, נאה ותרבותי. דבר שתהיה לו
השפעה נפשית עמוקה מאוד על הצופים העבריים לא פחות
מאשר על הצופים הערביים.

בתוכניות האמנותיות והתרבותיות, ישתתפו זה בצד זה
אמנים עבריים וערביים — הפגנה מאין-כמוה ליכולת בני
שני העמים לעבוד וליצור בנחת.

אזרחי השטחים יעבירו דרישות-שלום חיות לקרוביהם
מעבר-לגבול; ובמקביל יכניסו את הצופה הערבי להתייח
ערבי ולבעיותיו, בתוכניות מסוג משפחת שמחון.

העובדה שבראש המיפעל הזה יעמוד שאול ברייחיים, ראש
מחלקת המזרח-התיכון של משרד-החוק, שהושאל לצורך זה
למשרד-ההסברה, מבטיחה מראש שמכשיר זה יהיה גורם
פעיל לא רק בנושאים ישראלים-ערביים, אלא גם בבעיות
בינערביות.

אפשרות זו מעסיקה את הארצות הערביות כבר היום.
הליגה הערבית כבר דנה בה, והממלכה ההאשמית תתחרה
בטלביזיה הישראלית באורח פעיל, כאשר תפעיל החל מ-
חודש ינואר את שידורי הטלביזיה שלה מעמאן.

★ ★ ★ מכשיר יקר

פעילותו של מכשיר זה עולה כסף רב. תוכנית דוקר
מנטרית יומית בת 20 דקות, בהפקה עצמית, תעלה 15
אלף לירות. מובן, כי סרט המיובא מחו"ל יעלה הרבה
פחות, אבל הוא גם ישרת הרבה פחות את צרכי התחנה.
כדי להתאים את מתקני הטלביזיה הלימודית למימדיה

אלה הם לקוחות של הטלביזיה: נציגי הזרועות הממשל-
תיות השונות, המעוניינים שהטלביזיה תמלא תפקיד מסויים
לגבי הערבים "שלהם".

אנשי-הצבא הוכיחו גישה ליברלית במיוחד לגבי תושבי
השטחים המוחזקים, הן לגבי התנועה הלאומית הערבית
בכללותה. "לא כל שאיפותיה ומאבקה של התנועה הלא-
מית הערבית הם שליליים," פסק אחד מהם.

גישה זו, אליה הסכימו למעשה כל הנוכחים, תנחה מן
הסתם את הטלביזיה הישראלית בשידורים.

★ ★ ★ לא די להרתיע

רור כי הטלביזיה היא מכשיר בעל השפעה עצומה.
סיפור לדוגמה: אחרי קרבות ששת-הימים, כאשר נשאל
אחד המנהיגים הירדניים מדוע הצטרפה ירדן למלחמה, למ-
רות שברור היה כי אין לה סיכוי להתמודד עם ישראל,
השיב האיש: "ראינו את הטילים הארוכים של נאצר בטל-
ביזיה המצרית, והיינו משוכנעים שהוא ינצח!"
אפשר על כן להניח, שאם ישראל תראה את עוצמתה ה-
צבאית, המדעית והמשקית — תעמיק בכך את ההכרה שלא
כדאי לחשוב על מלחמה נגדה.

אך הטלביזיה יכולה לא רק להרתיע מפני מלחמה. היא
חייבת להכשיר את הקרקע לשלום. זאת תהיה נקודתה ה-

בעוד שישה חודשים יוכל הצופה הישראלי להדליק
את מכשיר-הטלביזיה שלו, ומשך ארבע שעות כל ערב
יוכל לחזות בתוכנית ישראלית. מה יראה במסכית?

משך שלושה רבעים מן הזמן יהיו אלה שידורים בער-
בית, המופנים במיוחד אל תושבי הגדה המערבית ורצועת
עזה. השעה האחרונה תהיה על טהרת העברית ותהיה מור-
כבת, ברובה, מיומן-חדשות מורחב ומגוון.

את החלוקה הזו קבעה הממשלה עצמה, כאשר החליטה
לראות בשידורים אלה "טלביזיה לשעת חירום". הטלביזיה
הכללית תבוא הרבה יותר מאוחר, כאשר תקים הממשלה
את המיתקנים והאולפנים הדרושים. עד אז תשתמש במית-
קני הטלביזיה הלימודית, בהסכמתו האדיבה של לורד
רוטשילד.

יהיה זה שימוש אינטנסיבי, עד קצה גבול היכולת של
האולפן הקטן ברמת-אביב, והמשדר החלש באיתנים, ממערב
לירושלים. כדי שהתמונות ייקלטו בישראל ובשטחים המוחז-
קים, יצטרך הוואר להקים מיגדולי-העברה קטנים בחצי-
תריסר נקודות גבוהות. גם אז לא יוכלו חיילי ישראל ב-
קנטרה, למשל, לקלוט את השידור הישראלי, יאלצו להס-
תפק בשידורי קאהיר, הנקלטים שם מצויין.

★ ★ ★ במקום מרוחק ובודד

איך ממלאים שלוש שעות של שידור ערבי? התשובה
ניתנה בשבוע שעבר, באשקלון. פרופסור אליהוא (מת-
חרו עם מי הוא) כץ, ראש צוות הקמת הטלביזיה, בחר
בדרך הבלתי-שיגרתית. הוא שלה הזמנה לכ-15 מורחנים
ואנשי-שידור, הציג להם להשתתף בקבוצת-עבודה של שבוע
ימים "במקום מבודד עד כמה שאפשר".

על פי הזמנה זו התכנסו כמה מן המומחים הרציניים
בשני שטחים אלה, ופנישתם הפכה לסימפוזיון היסודי ביותר
שנוערך בנושא הערבי-ישראלי מאז מלחמת ששת-הימים.

תוכנית העבודה היתה דחוסה — ממוצע של 12 שעות
ביום — וכללה דיונים בשאלות-יסוד כמו: התייח השידורים
תעמולתיים מובהקים או ישאפו ליצירת היכרות הדדית מר-
גיעה? נשאלו גם שאלות טכניות כמו: באיזו שפה ישתמשו
השדרנים, האם יהיו יהודים או ערבים, האם להראות את
אום כולתום וריקודי-בטן, האם היאבקות קאפי נחשבת
לספורט?

★ ★ ★ גישה ליברלית

בפני המשתתפים** בקבוצת-העבודה הופיעו מומ-
חים למיניהם. פתח שרה-הסברה ישראל גלילי, בהגדרת
המטרות של הטלביזיה לשעת-חירום. אחרים ברשימת המר-
צים-האורחים: יועץ ראש הממשלה לענייני הערבים שמואל
טולידאנו (שבהפסקה הוכיח את עצמו כשחקן פינג-פונג לא-
מבוטל); ממקד הגדה, האלוף עוזי נרקיס, וממקד הרצועה,
אלוף-מישנה מוטה גור.

* שם זה הוצע עלידי שלמה אהרונון מקולי-ישראל,
כשם עברי לטלביזיה.

** יצחק ארנון, מנהל הספרייה עלישם ראובן גילוח;
ד"ר שלמה אהרונון מקולי-ישראל; שאול ברייחיים, מנהל
המחלקה למזרח-התיכון במשרד החוק; מאיר גיזאח, מנכ"ל
רד היועץ לעניינים ערביים; אלוף-מישנה שלמה גזית; דויד
דייוויס מבוטסון, מנהל תוכניות הטלביזיה הלימודית; יעקב
חזמה, מנהל בית השידור הישראלי; ראובן קצב, מהמחלקה
הערבית של ההסתדרות; כמאל מנצור, מיינהל ההסברה;
יגאל אפרתי, ממונה על הפקת סרטים במינהל ההסברה; לאה
פורת, מנהלת התוכניות של קולי-ישראל; ד"ר משה פיאמנטה,
העריב בכיר לשפה הערבית באוניברסיטה העברית; דויד
פרחי, מוזרחן, יועץ לעניינים ערביים במטה הגדה; יורם רונן
מקולי-ישראל; ד"ר נמרוד רפאלי, מהאוניברסיטה; משה ששון
ממשרד החוק, שמונה השבוע כנציגו האישי של ראש-הממ-
שלה בענייני השטחים המוחזקים; שלום כהן, ראש מערכת
העולם הזה.

המצומצמים של הטלביזיה לשעת חירום, יהיה צורך כי
השקעת 10 מיליון לירות בציווד. השידורים עצמם יעלו כמה
מיליונים נוספים.
כמה מיליונים? — תלוי בטיב ובסוג התוכניות. המינימום
הבא בחשבון יהיה עשרה מיליונים. חברת הטלביזיה סי.בי.י.
אס" שערכה סקר בשביל הממשלה, העריכה את הסכום ה-
דרוש ב-16 מיליון. ייתכן שיהיה צורך אף בתוספת של
שניים-שלושה מיליון.
האוצר לא אמר עדיין את דברו, אבל אפשר להניח שהוא
ימצא את הכסף הדרוש. לא רק מפני שזול יותר ללחום
למען השלום מאשר לנהל מלחמה של ממש, אלא מפני שבי-
אופק מרמות כבר הבחירות לכנסת. ובמקרה-בחירות, ה-
טלביזיה היא מכשיר אדיר בידי הממשלה.

חוקת ביותר של הטלביזיה הישראלית — אבל היא עלולה
להיות גם נקודתה החלשה ביותר.
כי לא די להראות יהודים וערבים חיים בידודות, או
לשדר שיעורים שבועיים בערבית ובעברית. היא צריכה
להציג תוכנית מעשית לשלום — ובנקודה זו אין ממשלת
ישראל אומרת דבר.
עובדה זו היא בעוכריו של בית-השידור הישראלי (השרות
הערבי של קולי-ישראל). במשך שנות קיומה, הצליח בית-
השידור להשיג מידה של אמינות אצל המאזין ברחבי ה-
עולם הערבי. אמינות זו נפגעה קשות, בעיקבות מלחמת
ששת-הימים וסיפוח ירושלים. אלפי מאזינים מן הגדה ה-
מערבית ומירושלים המזרחית כותבים לבית-השידור בנוסח:
"איפה כל ההבטחות שלכם, שישראל מסתפקת בנבולותיה